

Lukijalle läheisin.

LUOTEIS-LAPPI

Torstaina 7. marraskuuta 2013 n:o 45 • 39. vuosikerta • Irtonumero 2,20 € • 032144-1345

Äitini muistolle

Vilma Pudas 26.12.1930 k. 26.6.2013

Äitini syntyi entisessä Suomen Karjalassa Kakun kylässä, muutaman kymmenen kilometrin päässä Värtsilästä itään. Pian syntymänsä jälkeen perhe muutti Tohmajärven Kemien kylään. Koti sijaitsi alueen korkeimmalla kohdalla, noin kilometrin päässä keskustasta. Perheeseen kuuluivat Selma-äiti ja Tauno-isä sekä äitini lisäksi viisi muuta lasta: Viki/Viktor, Veijo, Erkki, Vieno ja Martti. Kahdeksanhenkisestä perheestä on elossa enää Vieno, joka on pitkäaikaispotilaana Joensuun keskussairaalassa.

Martti, nuorin lapsista, kertoi aikoinaan Vilma-tyttönsä olleen ihana lapsi, kaikkien suosima tenava. Hän kävi kansakoulun Tohmajärvellä, oli kiltti ja tunnollinen oppilas. Hänen lapsuudenajan ihaniin muistoihin kuuluivat mm. isän-
sä tuliaisiksi tuoma ha-

mekangas ja se, kuinka isä oli käynyt tervehtimässä häntä Mikkelissä saakka, äitini ollessa töissä siellä.

Mihin hän ryhtyikään, siihen hän paneutui huolella. Hän piti opiskelusta ja omaksui helposti uusia asioita. Ollessaan kodinhoitajakoulutuksessa Kolarissa hän sai ainoana täydet pisteet kaikista oppiaineista. Tätä ihastelevat edelleenkin sen aikaiset opiskelutoverit ja opettajat.

Äitini jäi eläkkeelle 1995 työskenneltyään neljännesvuosisadan Kolarin metsäntutkimusasemalla. Presidentti Mauno Koivisto antoi 6.12.1985 tutkimusmestari Vilma Alina Pudaselle Suomen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan I luokan mitalin.

Äitini ensimmäisiä työpaikkoja täällä pohjois-

sessä olivat Korpikoti ja Mannerheimin Lastensuojeluliiton Kolarin lastenkoti, josta hän löysi minut ollessani kaksivuotias. Sain heiltä kodin 1.7.1957, päivää ennen nelivuotissyntymäpäivääni!

Äiti oli töissä 1950-luvun alkupuolella myös Mikkelissä, Helsingissä ja Tukholmassa, jossa hän tapasi, juhannusaaton aaton 1953, tulevan miehensä Heikki Pudaksen. Isäni lähti käymään Kolarissa ja äitini seurasi häntä sinne vähän myö-

hemmin, juhannusaaton aattona 1955. Äitini muisteli useasti, kuinka linja-autolla oli tuolloin vastassa komea, rusketunut pellavapäinen isäni. Heidät vihittiin vuotta myöhemmin, ja naimisissa he ehtivät olla runsaat 57 vuotta.

Äitini tutkiskeli maailmaa avoimesti ja ennakkoluulottomasti. Hän tutustui matkakohteisiin jo etukäteen, nauttiakseen tilanteista ja juhlistaakseen niitä. Meillä oli lapsuudessani tapana tehdä eri puolille Suo-

mea yhteisiä perheretkiä, jotka olivat mainioita yhdessäolon hetkiä. Matkustelin äitini kanssa Skandinaviassa, Euroopassa, Afrikassa, Aasiassa, Yhdysvalloissa, Väli-Amerikassa ja Havaijilla. Hän oli maailmalla mieluisa matkakumppanini ja tyttöäverini sekä tarvittaessa myös järkevä äitini. Matkoistamme hän teki hienot albumit.

Hän oli vaatimaton ja monipuolinen: hallitsi kieliä, oli liikunnallinen, taitava käsitöissä ja osasi kirjoittaa. Tietokoneen käytönkin hän oppi helposti. Oli myös puutarhaihminen, mikä näkyi mm. siistinä kotipiirinä. Hän tunsu hyvin oman sukunsa ja Pudasesten sukuhistorian.

Äitini osasi aina iloita pienistä asioista, oli hyvin huumorintajuinen ja tempaisi heleällä naurullaan kuulijansa mukaansa! Hän oli myös naisellinen ja tyylikäs nainen, mitä kuvaavat hyvin hänen suosimansa

hellehatut. Hän oli huolehtivainen, hellä, opastava, kannustava ja myös kaunis äiti niin sisäisesti kuin ulkoisesti. Hän ei koskaan puhunut kenestäkään pahaa, mikä on kerrassaan hieno piirre ihmisessä! Ystävät ja tuttavat luonnehtivat häntä seuraavin sanoin: iloinen, vieraanvarainen, keskustelutaitoinen, sivistynyt, luotettava, sopeutuva, myötätuntainen ja auttavainen.

Vakava sairaus vei hänet sairaalaan yli viideksi vuodeksi. Hänen suloisuutensa sai askelemme suuntaamaan sinne toistuvasti. Isäni hoiti äitiäni päivittäin yli viiden vuoden ajan, mikä oli todellinen teko! Siitä kiitos isälleni!

Äitini heleä hymy anta-
koon meille kotiväelle ja ystäville voimia jatkaa täällä eteenpäin.

Kiitos rakas ja sädehtivä äitini suuruudestasi!

Tyttösi
Margit Pudas-Timonen